

Volilne konference krajevnih organizacij SZDL

Že v prejšnjih številkah Naše skupnosti smo pisali o volilnih konferencah krajevnih organizacij SZDL, ki naj bi bile v glavnem že meseca decembra. Vendar je med tem časom prišlo do spremembe datuma sklica republiške volilne konference, ki bo šele v jeseni 1971. leta. Zato je bil po dogovoru na skupni seji izvršnega odbora občinske konference in predsednikov krajevnih organizacij določen nov rok in naj bi te konference bile v drugi polovici januarja in v prvi polovici februarja l. 1971. Občinska konferenca pa bo v prvi polovici aprila.

Dogovorjeno je bilo tudi, kako naj bodo organizirane krajevne organizacije, ki bodo imele v bodoče naslednje organizacijske oblike:

— v vseh manjših krajevnih organizacijah, kot so Lipoglav, Štepanja vas, Hrušica, Bizovik, Šmartno in Klopce bodo konferenco kot najvišji organ krajevne organizacije sestavljali vsi člani. Neposredno operativno delo pa bo vodil odbor;

— v tistih krajevnih organizacijah, ki so sestavljene iz več večjih naselij ali zaokroženih teritorialnih območij, bodo ustanovljene podružnice, oziroma te v posameznih krajevnih organizacijah že delujejo. Člani SZDL bodo na podružničnih sestankih (konferencah) izvolili vodstva podružnic in člane krajevne konference v razmerju s številom občanov. Ta krajevna konferenca bo iz svoje srede izvolila odbor za operativno delo. V njem bodo seveda obvezno sodelovali tudi predsedniki podružnic. Del članov

konference bodo izvolile (delegirale) družbenopolitične in delovne organizacije na terenu. Take organizacije so: Besnica s podružnicami na Javoru, Besnici, na Jančah in Prežganju; nadalje Dolsko s podružnicami v Dolskem, Vinjah in Senožetih; Vevče s podružnicami v Kašlju in na Vevčah ter Zador s podružnicami v Podlipoglavu, Češnjicah in Zagradišču, Sostrem, Zadoru in Dobrunjah;

— v velikih krajevnih organizacijah, ki so na manjših teritorialnih območjih in s sorazmerno enotnimi interesi in problemi, kot so Moste, Kodeljevo, Zelena jama, Jarše, Zadobrova, Polje in Zalog, bodo najvišji organi krajevne konference (mnogo širše kot dosednji odbori), ki bodo iz svoje srede izvolile vsaka svoj odbor za operativno in tehnično izvajanje nalog.

Število članov konference in odborov bodo določili s sklepom na konferenci člani sami.

V skoraj vseh organizacijah potekajo priprave (predvsem kadrovske) za konference. Najslabše so priprave — ali pa jih skoraj ni — v Zeleni jami, Hrušici in Štepanji vasi. Najuspešnejše pa potekajo do sedaj priprave v Mostah, na Kodeljevem, v Polju in Jaršah. V krajevnih organizacijah Zadobrova in Lipoglav pa so konferenci že izvedli.

Organizacijsko - kadrovska kakor tudi volilna komisija in izvršni odbor občinske konference se zavzemajo, da bi bilo evidentiranje (zbiranje možnih kandidatov) in njihovo kandidiranje čim bolj javno in demokratično. Pri izbiri kandidatov ne smemo biti ozki in naj bo glavni kriterij, poleg osnovnih družbenomoralnih lastnosti, ki naj bi jih imel kandidat, predvsem pripravljenost za delo, za aktivno sodelovanje.

Velikokrat se nam dogaja, da predlagamo in izvolimo vrsto sposobnih tovarišev, toda potem ti s svojo neaktivnostjo ničesar ne pripomorejo k uspešnemu delu organa, v katerega so izvoljeni. V konference in odbore moramo smeje vključevati mlajše tovariše, pa čeprav menimo, da niso še sposobni opravljati družbenopolitičnih funkcij, saj bo delo v organih SZDL zanje lahko bogata šola za delovanje v vseh drugih samoupravnih organih.

Aktivno delovanje v krajevnih konferencah in odborih

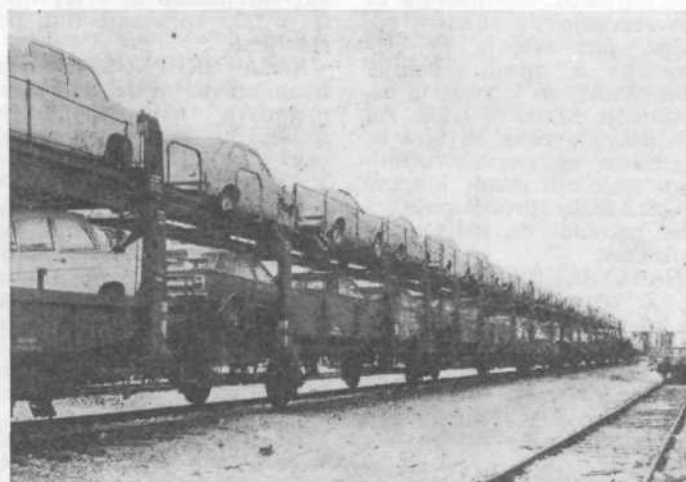
SZDL ter uspešno delovanje v organih drugih družbenopolitičnih organizacij in društev na terenu naj resnično postane osnova za nadaljnje kadrovanje. Brez uspešnega dela na terenu, osnovi političnega delovanja, se nihče ne more kadrovati v organe širših družbenopolitičnih skupnosti.

Cas, ki nas še loči od konference, moramo temeljito izrabit za kadrovske priprave, kajti od njih bo odvisna na-

dalnja učinkovitost in aktivnost socialistične zveze.

Ne smemo pa zanemariti tudi vsebinskih priprav za konference. Na konferencah moramo razpravljati o spremembah družbenopolitičnega sistema, o uveljavljanju sprejetih stabilizacijskih ukrepov in programov, o razvoju družbenopolitičnih skupnosti v letu 1971, delu in nalogah KS ter o drugih, za posamezno območje pomembnih vprašanjih.

Razglednica iz Javnih skladišč

Avtomobili, avtomobili... Slika je posneta na tiri Javnih skladišč, kjer sleherni dan razložijo na desetine novih, uvoženih osebnih avtomobilov. V neposredni bližini teh avtomobilov pa je deponija

razbitih avtomobilov, ki jih ljubljanska carinarnica skoraj vsak mesec na javni dražbi razprodaja.

Kontrast med novimi in razbitimi avtomobili je strašen.

Ni vse naše!

Po dolgih letih sem letošnjo jesen spet podivjal. Zgodilo se mi je tole...

Sicer pa mi dovolite, da se najprej predstavim: Martin Grabnar, kmet v pasivnem območju naše občine, pol prostovoljno, pol mobiliziran partizan od konca 1943., prvi predsednik kmetijske zadruge, 3 mesece zaprt zaradi politike in sedanj kooperator.

H gornjemu še nekaj pojasnil:

Za pol prostovoljnega in pol mobiliziranega partizana se imam zato, ker so me morali priti iskati terenci na dom in odpeljati v odred. Jaz pa nisem pobegnil k belim ali se skril v mestu, kar so storili mnogi in bi lahko sam storil tako. Vendar tega polovičarstva nihče ne upošteva in v vojaški knjižici piše »mobiliziran«. Do konca vojne sem bil v bojnih enotah in zato nisem toliko trpel kot nekateri terenci in tisti, ki so se umaknili pred partizani za žico v Ljubljani in zmogovito ploskali, ko smo utrjeni vkorakali v Ljubljano. Sicer pa osvobodilnemu boju nisem veliko koristil, to odgovorni tudi dobro vedo, ker mi uslug ne priznavajo niti plačujejo.

Predsednik kmetijske zadruge, tisti, starega tipa, ki smo jih že zdavnaj likvidirali, sem postal zato, ker sem verjel, da je samo z združenimi močmi mogoče v naših krajih kaj napraviti. Pa tudi smo napravili, brez administracije. Res je bilo zato šušmarsko, nestrokovno — in nas je bilo treba razgnati.

Če sem točen, nisem bil zaprt zaradi politike, am-

pak zaradi nepoznavanja kmetijske politike in nerazumevanja socializma na vasi. Upri sem se arondaciji naših najlepših njiv za družbeni sadovnjak. Ker sem se upri tako temeljito kot nemški in domobranski ofenzivi pozimi 1944/45. leta v Suhi Krajini, res ni kazalo drugega, kot da me je oblast odstranila. Toda od tega je že davno in bi na to že pozabil, če ne bi vsak dan videl piškavih dreves v sadovnjaku. Pravijo celo, da sem dobil moralno zadoščenje, ker je bilo priznано, da je bila s tem sadovnjakom polomija, toda od tega nimam nič in ga zato nisem spravil v žep niti za sliki dveh padlih bratov, za katera je mati, dokler je živel, prejela 2.400 din (starih seveda).

Sedaj se kot kmet — kooperator prebijam skozi življenje in vražje premišljam, kako spraviti kmetijo naprej. Pri tem je žalostno samo to, da kmetijska organizacija, s katero sodelujem, nič ne razmišlja, temveč samo računa, koliko dobička bo imela z menoj. Prepričan sem, da bo prenehala sodelovati z menoj, čim se bo pokazalo, da z dobički kooperatorov ne bodo mogli kriti izgub na svojih površinah.

Oprostite, ker sem se zagovoril, toda še mnogo mi leži na duši. Torej na kratko: zakaj sem podivjal.

Na koncu doline ob potoku imam majhen travnik, ki sem ga posebej skrbno pognojil. Otava je

kazala zelo lepo. Prepričan sem bil, da bom na njem nakosil cel voz otave več kot druga leta. Videl sem se že, kako se bom ob nedeljah hvalil v gostilni pred drugimi, pa še telico več bom lahko privezal k jaslom.

Ali si lahko mislite moje razočaranje, ko sem prišel, da bi travnik pokosil. Bil je na poprek in počez zgažen. Vseposod so se valjali papirji, ovitki, konzervne škatle, steklenice in še kaj, za kar sploh ne vem, za kaj so uporabljali. Namesto kosilnice sem lahko vzel v roke grablje in zgrabil svinjarijo, sipajoč preklestvo nad tistega, ki je to napravil. Vse divje svinje v našem lovskem revirju bi ne mogle napraviti take svinjarije. Poizvedoval sem toliko časa, da sem izvedel, kdo je, oziroma kdo so bili. Številno družično je pripeljal na pikniški ugleden gospod, ki sem ga poznal, saj je bil nekaj časa moj komisar v partizanih, po osvoboditvi pa je vsa leta hodil k nam na lov.

Odpravil sem se k njemu. Ne da bi zahteval odškodnino, temveč da bi mu povedal, kar mu gre.

Ta moj soborec živi v prijetni vili sredi velikega ograjenega vrta v mirnem predmestju. Dolgo sem zvonil, preden se je k vrtnim vratom nezaupljivo približala lepa, z raznimi vonjavami oblita gospa. Hotela je kar na kratko opraviti z mano skozi zaklenjena vrata v izgovoru, da ima mož nujno delo, da je utrujen pravkar prišel z dolgega potovanja in nasploh ne sprejema nepovabljenih in naprej, vsaj po telefonu najavljenih obiskov. Pri tem je sumljivo ogledova-

la moj oguljen suknjič, umazane čevlje in zarjavel moped, ki sem ga imel prislonjenega ob ograji. Toda na mnoga vrata sem že trkal in zato sem vedel, kako se temu služi. Končno me je le morala z nejevoljo spustiti na vrt. Skrbno negovani grmiči, drevesca in lepo zelena trava so pričali o dobri negi in dobri zemlji. Premišljal sem, koliko solate bi dobil s takega vrta. Okrog nog sta se mi motala psa, tako čudne oblike, da sploh ne vem, če sta res bila psa.

Ko sva prišla v vso z marmorjem obloženo vežo, me je gospa ustavila in poklicala moža. Ta se je res primajal, še ves zaspán, iz neke sobe in si mencial oči. Povedal sem mu, kdo sem in da želim govoriti z njim. Kot starega bojnega tovariša, ki smo se skupaj »cufali za rukzake« (po hiši sodeč si jih je on precej nacufal — najbrž še tistega mojega), me je povabil v sobo, kljub temu, da je imel naporen dan, kot je dejal. Stopil sem za njim, toda gospa me je energično ustavila, moleč copate, češ da ima ogromno dela s pospravljanjem in ne more pustiti vsakemu telebanu, da bi ji svinjal z muko pridobljeno stanovanje.

Tedaj sem podivjal drugič. Ne preveč nežno sem jo odrinil, stopil čez prag in jih obema napel. Kaj vse sem govoril, niti ne vem. Vem samo, da sem jima očital svinjarijo, ki so jo naredili na mojem travniku in če misli, da je vse njegovo, se prekleto moti. Govoril sem še o nezvojenosti, nekulturi, brezobzirnosti in nadutosti. Rekel sem mu med

drugim, da se prekleto moti, če misli, da imam do njega zaradi njegovega premoženja kakršnokoli spoštovanje in strah.

Možakar me je poslušal z odprtimi usti. Nekaj časa je bil bled, potem pa mu je vso kri pognalo v glavo. Tako najbrž že dolgo nihče ni govoril z njim. Hotel me je prekiniti, nekaj je zakričal name. Toda grozeče sem stopil še korak naprej in mu zabrusil, da nima kaj kričati in naj to dela v službi, če ga poslušajo; tu sem zdaj jaz tisti, ki lahko kriči, ker je on meni povzročil škodo. Zagrozil sem mu še, da naj ga ne vidim več na našem koncu, potem pa ves besen odšel. V naši dolini ga od tedaj na lovu še ni bilo.

Sedaj sem se že pomiril in če premišljam, kaj sem pravzaprav s svojim divjanjem napravil, vidim, da ničesar, razen da sem si pridobil še enega sovražnika. Mož bi mi celo lahko koristil. Sin bo prihodnje leto končal osnovno šolo. Želi se izučiti za kovinarja, lahko bi mu preskrbel učno mesto v nekem dobrem podjetju.

Sicer pa mora človek večasih podivjati, saj mu je velikokrat vsega čez glavo!

P. S.

Sprašujete se, zakaj ga nisem tožil. Se ne splača; advokat in cenilci bi mi požrli vso odškodnino. Zato tudi lovcev ne tožimo za škodo, ki jo povzroča divjad.

In še opozorilo: Prihodnje leto na travnikih ne prirejte piknikov, ker boste presenečeni.

Oprostite! Res ni vse naše, nekaj malega je tudi moje in od tega živim. Pa, srečno Novo leto!